

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål A stillet af Folketingets Udvalg for Miljø og Planlægning efter ønske fra Flemming Møller Mortensen (S)

Spørgsmål

”Vil ministeren kommentere ændringsforslag nr. 3 stillet af Dansk Folkeparti i betænkning over lovforslaget, jf. L 128 – bilag 18 og herunder redegøre nærmere for følgende:

- hvilke juridiske og kommercielle konsekvenser vil ændringen indebære?
- hvad er rækkevidden af formuleringen "bestemmelsen er kun tænkt anvendt i få tilfælde", og vil ministeren oplyse, hvor mange tilfælde ændringen vurderes at give anledning til, jf. ministerens udtalelse til betænkningen?
- hvordan vurderes ændringsforslaget at ville påvirke mindre byers handelsliv og kommunernes mulighed for reelt at lave langsigtet fysisk planlægning?
- hvor mange danske turistmål, der har 75.000 besøgende pr år, og som er i stand til at tiltrække international turisme, herunder oplyse deres geografiske placering, og
- hvad vil denne ændring have af konsekvenser for selve intentionen med den reviderede planlov?”

Svar

Først og fremmest kan jeg sige, at jeg bakker op om det ændringsforslag, som Dansk Folkeparti har stillet.

Ændringsforslaget giver dels mulighed for, at detailhandelen kan medvirke til at fremme væksten i kommunerne generelt, dels kan løse nogle uhensigtsmæssigheder i de gældende regler. Samtidig giver det en større frihedsgrad til kommunerne for planlægning på detailhandelsområdet.

Ændringsforslagets juridiske konsekvenser bliver, at miljøministeren vil få hjemmel til at udstede landsplandirektiver i de tilfælde og på de betingelser, som er omtalt i ændringsforslaget. De administrative konsekvenser af bestemmelsen vil i første omgang påhvile Miljøministeriet i forbindelse med udarbejdelsen og gennemførelsen af det enkelte landsplandirektiv.

Konsekvenserne for de berørte kommuner vil være, at de selv skal gennemføre den øvrige fysiske planlægning i overensstemmelse med rammerne i landsplandirektivet.

Ændringsforslagets kommercielle konsekvenser vil afhænge af, hvordan de kommuner, som opfylder betingelserne i bestemmelsen, vælger at udnytte muligheden i deres kommuneplanlægning. Det er som tidligere nævnt fortsat op til kommunen, om den vil gennemføre den øvrige planlægning, når landsplandirektivet foreligger, men det forventer jeg da, at de vil.

Når der i bemærkningerne skrives, at bestemmelsen kun er tænkt anvendt i få tilfælde, så *er* der tale om få tilfælde. Men samtidig må jeg sige, at der ikke kan sættes faste tal på.

Miljøministerens mulighed for at udstede landsplandirektiver er – som efter hidtidig praksis – alene tænkt at kunne benyttes undtagelsesvis, når væsentlige overordnede interesser tilsiger det. Miljøministeren kan varetage landsplanmæssige interesser eller sager, der har større betydning, gennem tilvejebringelse af landsplandirektiver. Ministeren kan derimod ikke generelt

overtage kommunernes plankompetence. Det vil derfor være i strid med ansvarsfordelingen, som den er forudsat i planloven, hvis beføjelsen ikke begrænses til få tilfælde, men derimod bruges generelt og ofte.

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg orienteres hver gang et landsplandirektiv udstedes og kan på den måde løbende følge med i, hvordan også den nye bestemmelse varetages af miljøministeren.

I det udkast til planlovændring, som var til høring i efteråret 2010, var der også en bestemmelse, som gav miljøministeren mulighed for at udstede landsplandirektiver for detailhandel i særlige tilfælde.

Både bestemmelsen i høringsudgaven og bestemmelsen i det af DF stillede forslag omhandler kun kommuner, hvor ingen by er over 20.000 indbyggere. Der er dermed fortsat tale om, at det er i kommuner med mindre og mellemstore byer, at detailhandel sammen med en eksisterende lokal drivkraft kan blive løftestang for vækst.

Kommunerne skal som planlægningsmyndighed rette henvendelse til Miljøministeriet, hvis de vel at mærke selv ønsker at få udarbejdet et landsplandirektiv efter den af Dansk Folkeparti foreslåede bestemmelse. Det skal godtgøres, at kriterierne er opfyldt for udstedelse af et landsplandirektiv, og jeg forventer i den sammenhæng, at kommunen tager stilling til konsekvenserne for detailhandelen i kommunen i øvrigt. Der kan ikke på baggrund af den foreslåede bestemmelse foretages en planlægning uden om en kommune, så der er på ingen måde tale om, at kommunerne fratages muligheden for at lave en reel langsigtet fysisk planlægning.

Som jeg allerede tidligere har nævnt, kan der ikke sættes tal på, hvor mange gange bestemmelsen om udstedelse af landsplandirektiver vil blive brugt. Derfor kan jeg heller ikke sætte et tal på, hvor mange turistattraktioner, der kan få mulighed for at etablere detailhandel i forbindelse med den eksisterende attraktion. På VisitDenmarks liste fra 2009 over turistattraktionernes besøgstal, er der 57 attraktioner, som har et besøgstal på mere end 75.000.

Heraf ligger 13 af dem i kommuner, som ikke har en by med mere end 20.000 indbyggere. Hvor mange af dem, der i øvrigt kan opfylde kriterierne for at komme i betragtning, må vurderes ved en eventuel konkret ansøgning. Samtidig kan jeg selvsagt heller ikke vide, i hvor mange tilfælde den aktuelle kommune vil bakke op om et konkret projekt.

Muligheden for at udstede landsplandirektiver i særlige tilfælde var med et lidt andet indhold som sagt allerede en del af høringsudgaven af lovforslaget. Med det af Dansk Folkeparti stillede forslag gives nu kun mulighed for udvalgsvarerhandel, men til gengæld indeholder bestemmelsen en bredere beskrivelse af, hvad der kan betragtes som særlige tilfælde. På den måde vil detailhandel i flere situationer sammen med en eksisterende lokal drivkraft – en virksomhed, en turistattraktion m.m. - kunne være løftestang for vækst.